

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΤΟ: Ο

Του ΠIERRE MILLE

Ο ΔΡΑΚΟΣ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ

Ήμουν τότε στην Κίνα. Μιά μέρα ο φίλος μου μηχανικός Ζιρώ μου έβρανε να πάω μαζί στην χαράδα του Γιέν-Νάν, για να επισκεφθούμε τα μεγάλα ηλεκτροϋδραυλικά έργα που έδω κι' έξη μήνες είχαν τελειώσει και που τα διηθύνει ο ίδιος. Μέναντε τους στο Λάο-Κάι, την τελευταία πόλη του Τονζέν. Η χαράδα του Γιέν-Νάν θ' άλειψε άπο το Λάο-Κάι ως τρακόσια χιλιόμετρα. Κ' έλεγε ή έκδορμες μ' άρσαν ύπερβολικά απόφασσα να πάω μαζί του. Την επομένη πήραμε το σιδηροδρομικό και βγήκαμε σ' ένα χωριό που θ' απέιχε ως πενήντα χιλιόμετρα από τη χαράδα του Γιέν-Νάν. Έκει ο φίλος μου είχε παραγγείλει δυό άλογα. Τά καθάριζαμε και ξεκάνθημα για την χαράδα. Ο δρόμος μας περνούσε από λόγγους και βουνά βραχώδη, κατάξερα και γροζία. Πού και πού μονάχα βλέπαμε στην πλαγιά κανένος λόφου ένα δέντρο ή ένα θάμνο. Τάλογα μας θά περπατούσαν ως τρεψι ώρες. Τέλος, ο φίλος μου ό μηχανικός μου έλεγε :

— Φτάσαμε !
 Ο δρόμος μας περνούσε τώρα άπ' ένα φαράγγι βαθύ, στενόμαζρο και σκοτεινό. Δεξιά κι' άριστερά, ό βράχος ύψωνοτανε κατακόρυφα. Άπάνω ψηλά, δε φαινόταν άπο τον ούρανό παρά μία στενωμαζρο γαλιάνη χορδέλλα. Μπροστά μας, ύψωνοτανε πανύψηλη ή χορηφή του βουνού Γιέν-Νάν. Σε λίγο είχαμε βγή άπ' τό φαράγγι και βρισκόμαστε σ' ένα άνοιχτό ψήλομα. Άπο κεί είδαμε τόν καταρράκτην, που φαινόταν άπο μαζρού άν μιά μαζρο άσπρη λουρίδα, που άφίρει και γυάλιζε παραξένα στον ήλιο. Κάτω, στο βυθό της κοιλάδος, ήσαν τα εργοστάσια. Δεξιά κι' άριστερά, δέν έβλεπα καρό τεχνικά ύδροφοράγια, άλλα πέτρινα κι' άλλα από μπετον, και τεράστιους σωλήνες...

— Νά, μοϋτε τότε ό Ζιρώ, τί θά πη νάσαι και λίγο γεολόγος, όταν είσαι και ηλεκτρομηχανικός. Ήμουν άπο πρίν σχεδόν βέβαιος ότι ύπήρχε σ' αύτη την περιοχή ένας μεγάλος καταρράκτης... Ζήτησα διαφορες πληροφορίες από τους Κινέζους «Μεό», όπως λέγονται οι βουνητή Κινέζοι, και βεβαιώθηκα πως δέν είχα λάθος. Άκολούθησα τό ποτάμι, και τέλος τόν βρήκα. Τό νερό πέφτει από ύψος 800 μέτρων. Πέφτουμε δηλαδή πενήντα χιλιάδες κυβικά μέτρα νερού σ' ό δευτερόλεπτο. Πρόκειται όπως καταλαβαίνεις για καταρράκτη έκμεταλλεύσιμο! Κρίμα μόνο πούνε δώ και δέν εινε στη Γαλλία... Τό νερό αυτό, πέφτοντας θέτει εις κίνησην τό δυναμό και τις μηχανές που παράγουν τό ηλεκτρικό ρεύμα, τό όποιον νινει τόν ηλεκτρικό σιδηροδρομικό του Λάο-Κάι. Βλέπεις, από τη μιά μεριά κι' από την άλλη του καταρράκτη, τό μαζρο βράχο. Όλη αυτή την έκταση τη σκέλας πρώτα τό νερό. Χρησιστηνε ν' αλλάξουμε άρεκάτι την πορεία του νερού, για να γίνονα αυτά που βλέπεις τώρα. Μή νομίξης πως ήταν κι' εύκολο να γίνονα όλ' αυτά...

— Καταλαβαίνω πως θάταν πολύ δύσκολο, τού έλεγε. Έλεπα, τά μηχανήματα, τά σιδηρικά όλα τά ύλιανά, ή μεταφορά τους ως έδώ, θα σάς στοίχισε κόλους και έξοδα πολλά.

— Ά, δέν ήτανε μόνο αυτά. Είχαμε δυσκολίες και με τους εργάτες...

— Γιατί ; Δέν έμειναν ικανοποιημένοι μήπως ;

— Ά, όχι, μοϋτε γελώντας ό μηχανικός. Ό Κινέζος εργάτης δουλεύει για ένα κομμάτι ψωμί. Έχουν όμως άλλα κακά. Έχουνε κάτι ιδέες, κάτι προλήψεις παράξενες. Πιστεύουνε πως όλο αυτό τό νερό τό ριχνει από την χορηφή του βουνού ένα; μεγάλος δράκος... Νομίζουνε πως τό νερό αυτό εινε ίερό, γιατί άνηκει σ' ό δράκο. Νομίζουνε πως κανέναν δέν ειχε τό δικαίωμα να τού τό πάρη και να τό εκμεταλλευθη. Κι' έχουνε τώρα την ιδέα πως ό δράκος θά εκδικηθη, άν δέν τού προσφέρουν μερικά ανθρώπινα θύματα, από τους Ευρωπαίους που τού πήραν τό νερό, για να τόν έξευμενίσουν. Και ξερείς τι έπαθε ό Μανουέλ Ιριμπαρά, ό Γάλλος άρχιτεχνικός μας ; Μιά νύχτα, ό Μάν-Φοι, ένας Κινέζος εργάτης, μπηκε σ' ό καμαράκι του, την ώρα που κοιμότανε, μ' ένα μεγάλο μαχαίρι, με τό σκοπό να τόν σκοτώσει, για να τόν προσφέρει θυσία σ' ό δράκο τού νερού. Ευτυχώς όμως ό άρχιτεχνικός ; τη γλυτώσε γιατί, μπαινοντας σ' ό καμαράκι του, ό Κινέζος, έκανε από άδελειότητα κάποιον κρότο και τόν ξύπνησε. Τόν είδε, είδε και τό μαχαίρι, τού κατάφερε μιά γερή γροθιά, και καταφέρασε να τόν άποβίση. Έτσι σώθηκε. Άλλοιώτικα...

Περπατούσαμε όλοένα, και είχαμε φτάσει κίονας σ' ό εργοστάσιο. Σ' ό δρόμο, άπάντησα με μιά μικρή, Κινέζα, ένα κορίσι ως δεκαεφτά χρονών. Φορούσε ένα φαρδύ πανταλόνι και μιά εύριχμη μιλολίτσα μ' ένα μεγάλο μπλε γιαντά. Ειναι τό κοτσόμυ που φορούν όλα τά κορίσια των βουνησιων Κινέζων.

— Νά, μοϋτε ό φίλος μου μηχανικός Ζιρώ. Ειναι ή Σιγγ - Γιου,

ή κόρη του Μάν - Φοι, τού Κινέζου αυτού που θέλησε να σκοτώση τόν άρχιτεχνικό. Ειναι τώρα στην ύπηρεσία του άρχιτεχνική Μανουέλ Ιριμπαρά.

Σε λίγο είδα τό νερό να μπαιν ή σ' ένα μεγάλο στενόμαζρο κτίριο με προσιωπη σκεπή. Τραβήκαμε και μεις προς τά εκεί και μπηκαμε μέσα. Ήτανε τό κεντρικό εργοστάσιο και ό ύδρευος τών μηχανών ήταν τέτοιος που με ουσιολία άκουγόμαστε όταν μιλούσαμε. Ένας άνθρωπος μετρίου άναστήματος μ' ένα φαρδύ γαλάζιο πανταλόνι κι' ένα στενό σακάκι του ίδιου χρώματος, ήρθε και μās χαιρέτησε. Ό Ζιρώ μου τόν έσυστησε. Ήταν ό Μανουέλ Ιριμπαρά, ό Γάλλος άρχιτεχνικός.

— Άι, ρώτησε σε λίγο ό φίλος τόν άρχιτεχνικό. Τι κάνουν οι Κινέζοι εργάτες ; Συλλογίζονται άκόμα την όργη τού δράκου, που λένε πως τού κλέβουνε τό νερό ;

— Ναι, έκανε ό Ιριμπαρά μαζώνοντας τά φρύδια. Τόν συλλογίζονται πάντα. Και φοβάμαι πως κάτι κακό ετοιμάζονται πάλι να κερουν... Τό πρώτο ή μικρή Σιγγ - Γιου κούλανε να μην έρθω σημερα τό εργοστάσιο. Τη ρώτησα γιατί, και μοϋτε πως δέν ήξερε, άλλα φοβότανε μην πάθω τίποτα...

— Δε βαρύνεσαι, έκανε μ' άδιαφορία ό Ζιρώ.
 — Θα βάλω τώρα μπρος μιά από τις μηχανές, για να δής πως εργάζονται. Έχουνε δύναμη πενήντα χιλιάδων ίππων...

Μ' αυτά τά λόγια, ό μηχανικός πήγε και σταθηκε μπροστά σ' έναν από τους τεράστιους άτσάλινους σωλήνες που μπαιναν από τόν ένα τοίχο και φάναν ως τις τουρμπίνες που κινούσαν τά δυναμό.

— Δέν είν' από μαντέμ, μοϋτε. Ειναι από άτσάλι, από χοντρό άτσάλι. Ξερείς σε τί πίση φτάνει τό νερό μέσα σ' αυτόν έδώ τόν σωλήνα ; Σε τεραστίαν !... Τό νερό πέφτει από ύψος όκτακοσίων μέτρων. Αυτό σημαίνει πίση όγδόντα άτμοσφαιρών !.

Έστράφη έπειτα στον άρχιτεχνικό της τού είπε :

— Ιριμπαρά, πήγαινε και πές σ' έναν από τους Κινέζους να πη ν' άνοιξη τό νερό... Τώρα θά ίδης, μοϋτε γροζίζοντας πάλι σε μενα ό φίλος μου... Κιτάζε τό μανόμετρο. Θα δειή πίση όγδόντα άτμοσφαιρών.

Αύτη τη στιγμή, είδα τη μικρή Σιγγ - Γιου να ένώνει τά δυο της χέρια μ' ένα κίνημα τρόμου. Είδα συγχρότως έναν από τους Κινέζους εργάτες να την πλάνη άπ' τό χέρι και να την τραβή προς τό μέρος του. Αύτη όμως τού ξεφυγε κι' έτρεψε προς τό μέρος μας...

— Ξερείς τί μεγάλη πίση ειναι ή πίση των όγδόντα άτμοσφαιρών ; έξακολουθήσε να μου λέη ό Ζιρώ. Γι' αυτό όλοι αυτοί οι σωλήνες που βλέπεις ειναι καμμένοι άπ' τό γερότερο άτσάλι. Αν τρυπούσε έξαφρα ένας άπ' αυτούς τους σωλήνες, τη στιγμή που τό νερό περνάει από μέσα, ξερείς τί θά γινότανε... Κι' άν τύχαινε νάνα κανέναν εργάτη μπροστά σ' ένα δευτερόλεπτο...

Έδώ ό Ζιρώ σταμάτησε. Περιέμενε νάρη τό νερό... Πέρασε άκόμα ένα δευτερόλεπτο... Και τότε...

Πώς να τό περιγράψω εκείνο πούγινε αύτη τη στιγμή ; Πώς να σάς παραστήσω τη φρίκη τού ξαφνικού θάματος που παρουσιάστηκε σ' ένα δευτερόλεπτο σ' ένα μάτι μου ;

Νομίζω πως δε θά μπορεσω να σάς δώσω παρά μιά άμυδρή ιδέα... Είδα έξαφρα να λάμψη μπρος σ' ένα μάτι μου κάτι σαν κίτρινη άστραπή. Πέρασε γρήγορα μπρος μας, χτύπησε σ' ό μέτωπο την μικρή Σιγγ - Γιου και την έσπασε κάτω, νεκρή ! Συγχρότως χτυπήθηκα κι' εγώ και έπεσα κάτω. Την ίδια στιγμή ό Ζιρώ μιά μαζροτα, έπεσε νεκρός, σαν νεκρονοβόλημενος, με μιά μεγάλη τρύπα άνοιχμένη σ' ό στήθος κι' άλλη μια στην πλάτη. Δέν τόν άκουσα να προέξη λέξη. Γρήγορος σαν την άστραπή, ό Ιριμπαρά με σηκωσε σαν μικρό παιδί στην άγκυλιά του και με πέταξε σ' αν τσουβαλι δυό μέτρα πίσω. Συγχρότως τόν άκουσα να φωνάζη :

— Έσπασε ό σωλήνας τού καμμένου !

Πράγματι, στη θέση πουχα δη πρώτα τό μανόμετρο, δέν έβλεπα τώρα παρά μιά μαζροά κι' όλοένα γραμμή από νερό, που ξεφύγει σφριζώντας και χτυπούσε με άπάνταση δύναμη τόν τοίχο γροζιμίζοντας τον σε κομμάτια, με τρομερό κρότο !...

— Έμπρός, μου εύναξτε τότε δυνατά σ' αντί, για να τόν άκουσω, ό Ιριμπαρά. Έδώ δέν έχουμε τίποτε να κερουν... Δέν πρέπει να μείνουμε έδώ... Πήει τώρα... Ό,τι έγινε έγινε... Έμπρός, ελάτε, άλλοιως εμιασε κερμούν... Μή έχοντας τίποτα καλύτερο να κάνω, άκολούθησα τόν άρχιτεχνική και βγήκα έξω. Τρέξαμε ένα διάστημα, ώπου φτάσαμε

— Συγχρότως χτυπήθηκα κι' εγώ κι' έπεσα κάτω.

σ' ένα μικρό ύψωμα. "Όταν φτάσαμε όμως εκεί, η καταστροφή είχε τελειώσει... "Ακούσαμε μία έκρηξη, μία έκρηξη τρομερή, που ζωνε έναν κρότο πολύ δυνατότερο απ' τον κρότο ενός κανονίου !.. Τήν έκρηξη αυτή την άκολούθησαν κι' άλλες. Είδαμε τους τοίχους του έργοστασίου να γέρνουνε και να γκρεμίζονται χάμω ! "Η σκεπή άνατινάχτηκε στον άέρα ! Συντριμμία πέφτανε γύρω μας με κρότο..."

Είπαν σπάσει και οι άλλοι σωλήνες του νερού, ή καταστροφή ήταν τρομακτική !.. "Επειτα μία τρομερή σιωπή απλώθηκε γύρω... Μιά σιγή νεκρική... Κάτω, στην κοιλάδα, δεν έβλεπα τώρα πια τίποτ' άλλο παρά ένα ποτάμι από λάσπη και πέτρες, συντριμμία, και πτώματα φρικτά παραμορφωμένα και άσποητριάσιμα !.."

Πέρασαν άζωμα μερικά δευτερόλεπτα. "Η άφάνταστη ταχύτης της; έξελίξεως των τραγικών αυτών γεγονότων μούζανε τέτοια έντυπωση, που δεν μπορούσα να μιλήσω."

Σταζόμενα και ζύταξα τον "Ιριμπαρό, χωρίς να μπορώ ν' άρθρώ τι λέξη. Τέλος, τραυλίζοντας, κατόρθωσα να τον ρωτήσω :

— Μά, τι συνέβη; Τι έπαθε ο Ζιρώ, τι έπαθε ή μικρή Κινέζα; — Κατατροπή ! μ' άποροίθηνε. Τι έπαθε ο Ζιρώ; Σκοτώθη-ζε ! Τόν έσκότωσε το νερό, το νερό που σκοτώσε και τη μικρή Κινέζα. Δεν τό είδατε; "Α, ν'όχι, αυτά τά πράγματα δεν γίνον-ται στα καλά καθούμενα... Κάποιος τά σχεδίασε και τά έτοιμάσε όλ' αυτά από πριν... Είδατε τι σας ειπε ή κ. Ζιρώ; Το νερό, βγαίνοντας με όρμη, θά τρυπούσε σάν σφαίρα. Αυτό και συνέβη... Το νερό τόν χτύπησε στο στήθος και τόν τρύπησε πέρα για πέρα, σάν σφαίρα... Μ' αυτή τη δύναμη, το νερό μπορούσε να σκοτώσει κ' έναν έλέφαντα άζωμα, όχι μόνο έναν άνθρωπο... "Αλλά τό ζή-τηα ειπε άλλο... Πώς έσπασε ο σωλήνας τού μονομέτρου; "Ετσι, στα καλά καθούμενα, δε θά μπορούσε ποτέ να γίνη τέτοιο πράγμα."

Γυρίσαμε τότε στον τόπο της καταστροφής και κάναμε μαζυ μερικά βήματα στα έρείπια του έργοστασίου.

Με σκυφτό το κεφάλι, ο "Ιριμπαρό έψαχνε ανάμεσα στα συν-τριμμία. Σε λίγο, τον είδα να κρατάει στο χέρι του το σπασμέ-νο μονόμετρο, τó μονομετρο που τήν αιτία της καστροφής. "Ο "Ιριμπαρό ζύταξε μία στιγμή προσεκτικά τó σωλήνα που συνέδεε τó μονόμετρο με τó μεγάλο σωλήνα. Είδα τότε τó πρόσωπό του ν' άλλαζε έκφραση.

— Δε σας τάλεγα, μουπε. Κάποιος ειχε λι-μάρει από πριν, επίτηδες, τó σωλήνα τού μο-νομέτρου. Φαίνονται τά σημάδια της λίμας... Και μόλις ήθε το νερό μ' όλη του τη δύναμη, έγιναν αυτά που είδατε... "Α, αυτό εινε... "Ο δρόμος τού νερού... Κι' αυτό τόζαναν οι Κινέ-ζοι... Ποιός άλλος; Για να σκοτώσουν μερικούς Έυρωπαίους; και να τους προσφέρουν θύματα στο δράκο τού νερού... Μά πως τους ήθεσ αυτή ή ιδέα;

— Μήπως είχατε πη κανένας τίποτα γι' αυτόν τόν κίνδυνο; ρώτησα τον "Ιριμπαρό.

— "Όχι... Προχτές όμως, την ώρα που μιλούσαμε με τόν κ. Ζι-ρώ άκριβώς γι' αυτό τό ζήτημα, ήτανε κ' ή Σίγγι—Γιου μπροστά... Κι' αυτή θά μās άκουσε και θά τόπε, χωρίς βέβαια να θέλη να μās κάνει κακό. "Αν όμως πήγαιναν τά πράματα κανονικά, άν δεν έρχόσαστε σεις να έπισκεφθήτε τó έργοστάσιο θά σκοτωνό-μον ενω κ' ή ο Ζιρώ. Γιατι ενω θά βριζόμουνε τότε μπροστά στο μονόμετρο κ' ή ο Ζιρώ, "Εμένα πάλι διάλεξαν οι άθλιοι για θύνα... Γι' αυτό ή Σίγγι—Γιου μουπε τó πρωί να μην έρθω σήμερα στη δουλειά. Τώρα καταλαβαίνω..."

"Η Σίγγι—Γιου θάγε μάθει τά σχέδιά τους, αλλά θά φοβότανε να μού τά πη... Είδες ποιότρειε προς τό μέρος μας, μία στιγμή προτού πεταχτεί τó νερό; Σίγουρα έρχότανε να μās ειδοποιήη, να μās σώση. "Αλλά δεν πρόφτασε... Καίμηνή Σίγγι—Γιου !.."

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

— Σεις συναναστροφές και στους χορούς, υπάρχουν τέσσερα είδη ανθρώπων : οι ξωτολόηπτοι, οι φιλόδοξοι, οι παρατηρητάι και οι ήλίθιοι.

Οι ήλίθιοι εινε οι ευτυχέστεροι. Ταιν

***

"Η ζήλεια, άν και γεννιέται πάντα μαζί με τόν ξωτα, δεν πε-θαίνει έντοτούς και πάντοτε μαζί του. Ντέ Λα Ροσφουά

***

"Όσο και άν άμφιβάλλωμε για την ειλικρίνεια των φίλων μας, πιστεύουμε έντοτούς πάντοτε στο βάθος ότι σε μās μιλούν ελι-κρονέστερα παρά στους άλλους... Ντέ Λα Ροσφουά

***

"Εάν ή Ήθα ξαναρχότανε στον κόσμο, τó σώμα της θά μās φαινόταν χονδροειδές, τά πόδια της μεγάλα, τά μάτια της ήλί-θια... Όυτε τó πιο μικρό φιδάκι δεν θά... κατα-δεχόταν να την άπατήση... Κανείς δεν θά της επρόσφερε μήλα !

Α. Κοζλάν

***

"Η μεγάλης και προσθευτικές ιδέες εινε σάν τά καρφιά, όσο περισότερο τά χτυπάς τόσο βαθύτερα χώνονται.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΕΣΤΗΜΜΕΝΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΑΝΤΟΥΑΝΕΤΤΑΣ

Τό διάβημα της καμαριέρας. Τι θάκανε ή βασίλισσα άν ένι-δύνευε τó παιδί της. Τό άφροσιωμένο σκυλλάκι της. Πιστός σύντροφος της δυστυχίας. "Ο λόγος τού Δημάρχου. Πώς έξέχασε τη μητρική της γλώσσα ή βασίλισσα. Τι ειπε στο πληθος πριν την καρατομήσουν.

"Η άτυχής βασίλισσα της Γαλλίας Μαρία 'Αντουανέττα, ή όποια έκαρτομήθη κατά την επανάσταση από τους άγρίους τρομοκρα-τάς, ήταν όπόδειγμα αγαθόητος.

Πρίν γίνη βασίλισσα, όταν ήταν ακόμη σύζυγος τού διαδόχου τού θρόνου, παρουσίαστηκε μία μέρα μπροστά της ή πρώτη της καμαριέρα Τιμλό, και την παρακάλεσε, με κλάμματα στο μάτια, να μειστήση υπέρ τού γιου της ό όποιος μονομαχίσε ειχε σο-τώσει τόν αντίπαλό του.—Σημείωσε ότι κατά την εποχή εκείνη άπηγορευοντο άσπληρότατα οι μονομαχίες.

"Η Μαρία 'Αντουανέττα έντοτούς, συγκινηθείσα, ύπεσχέθη να κάνει ότι μπορούσε για να σώση τó γιο της καμαριέρας της.

Μιά κυρία της τιμής, τότε, την έπλησιασε και της ειπε ότι ή Τιμλό, πριν άπευθυνθή σ' αυτήν, ειχε ήδη παρακαλέσει για τόν ίδιο λόγο, και την κυρία Ντυ—Μπαρρυ, την διαβόητη εταίρα και έννοσημένη τού διαφθαρημένου βασιλέως της Γαλλίας Λουδοβί-κου 15ου.

— Τι μού τό λέτε αυτό; ... άπήνησεν ή Μαρία 'Αντουανέττα. Γνωρίζετε πόσο περιφρονώ την γυναίκα αυτήν... Έγνώριτες, έαν είχουν και ενω μητέρα, προσκεμνον να σώσω τó παιδί μου, δεν θά έδίταξα ούτε στιγμή να πάω να πέσω στα ποδια, όχι μόνον της Ντυ—Μπαρρυ, αλλά και τού τελευταίου των ύπηρετων της άζομη!.."

***

Κατά την εποχή που οι επαναστάτες ειχαν φυλακίσει την βα-σίλισσα στο Τέμπλο, ή Μαρία 'Αντουανέττα ειχε μαζί της κ' ένα σκυλλάκι, τó όποιο την αγαπούσε ύπερβολικά. "Όταν, άγρότερα, την με-τέφεραν από τό Τέμπλο και την φυλάκισαν στην Κοκαιεζεριό τó πιστό της σκυλλάκι την άκολούθησεν έως εκεί. Οι φύ-λακες όμως δεν τό άφισαν να μη μαζί της, μέσα στο κελλί στο όποιον θά την φυλάκιζαν. Τό σκυλλάκι έπέμενε. Και οι φυλακες, για να τό κάνουν να φύγη, άρχισαν να τό κακοματαχειρίζονταν και να τό χτυπούν με κοντακιές.

Παρ' όλ' αυτά, τó σκυλλάκι, δεν έννοουσε ν' άπο-μακρυνθή από την κυρία του. "Όλη την ήμερα τρι-γυρίζεν έξω από την φυλακή.

"Όταν δε πεινούσε πεταγόταν ως τά διαφορά φτωχόπιστα των περιγύρων, όπου κατι εύρισκε πάντα για να φάη, και κατόιν ξα-ναγύριζε μπρος στο κτίριο της φυλακής.

Μετά την καρατομήση της Μαρίας 'Αντουανέττας, τó σκυλλά-κι της έξακολούθησε, όπως πριν, να τριγυρίζει όλη την ήμερα έξω από την φυλακή της. Ζούσε τρεφόμενο απ' τά σκουπίδια των γει-τονικών σπιτιών, και δεν έννοοισε με κανένα τρόπο ν' άκολούθηση άλλον κύριο. "Όλοι τό έξεραν και τό ειχαν βαφτίσει μάλιστα : "Τό σκυλλάκι της βασιλίσσης."

Τό σκυλλάκι αυτό ήταν μικρόσωμο, με πλούσιο κάτασπρο τρί-χωμα, τó όποιο από την κακομοιριά και την άφρονησία άλλαξε χρώμα κ' έγινε σιγά—σιγά κίτρινο... ***

"Η πρώτη γαλλική πόλις την όποιαν έπισκέφθη ή Μαρία 'Αν-τουανέττα, όταν άνεχώρησε από την πατρίδα της Αύστρια για να παντρευθή τόν διάδοχο τού Γαλλικού θρόνου, ήταν τó παρεμθό-ο Στρασβούργο.

Οι άρχές της πόλεως, έννοσιται, της έκαμαν αποθεωτική ύπο-δοχή. Για να ζολακιση μάλιστα την μέλλουσα βασίλισσα του, ό δημαρχος της πόλεως, εθεώρησε καλό να της άπαγγείλη κ' ένα λόγο γερομανά.

"Η Μαρία 'Αντουανέττα όμως τόν διέκρινε από τις πρώτες λέξεις και τού ειπε :

— Θά σας παρακαλέσω να μού μεταφράσετε τó λόγο σας γαλ-λικά. Γιατι από την στιγμή που πάησα τó πόδι μου στο έδαφος της νέας μου πατρίδος... λησμονήσα τελείως τη γερμανική γλώσσα !

***

"Όταν ή Μαρία 'Αντουανέττα άνέρηκε στη λαμνητόμο κύτταξε για μία στιγμή τόν όλο τού Παρισίου, ό όποιος περιστοιχίσε τó ιερόμα βγάζοντας ούρλιάσματα λίσσας. Τότε ή μάστις βασίλισσα στρέφοντας προς τó πληθος ειπε, κουνώντας τó κεφάλι :

— Σε λίγο, τά δικα μου βάσανα θά τελειώσουν... Θάρχισουν όμως τά δικα σας !.. ***

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΚΑΛΥΒΙ

Καλίβι άνεμοσάλετο, σαν πόσα δεν μού λέγει
Τό βραθυνό σου κάπνισμα κ' ή χαμηλή σου οίτηη !
Στην έρημία που δλόγησα σε ζώνει πάντα μόνο,
Αημονημένο οτέκασα με τόν κρυφό σου πόνο.
Μιά μοίρα σαν έπέραςε στην έρημή σου στράτα,
Ποιζε από πλούτη την ποδιά, τά χέρια της γεμάτα,
Ειπε : δεν βλέπω τίποτα, καλίβι, να σοδ λείπη !
Δεν έχεις ουτ' ένα οκαμνί για να καθισή ή λύπη !

'Αλέκος Φωτιάδης